

Sygn. akt IX Ka 1630/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Nowak

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2013 r.

sprawy sprawę K. S.

obwinionego o wykroczenie z art.87 § 1 kw w zw. z art. 45 ust.1 pkt.1 Prawo o Ruchu Drogowym i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 24 lipca 2013r. sygn. akt II W 970/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt: IX Ka 1630/13

UZASADNIENIE

K. S. został obwiniony o to, że:

I. W dniu 8 października 2012 roku o godzinie 14:00 w miejscowości M. gm. S. woj. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu kierował po drodze publicznej pojazdem m-ki V. (...) o nr rej. (...) to jest o popełnienie wykroczenia z art.87§ 1 kw w zw. z art.45 ust. 1 pkt 1 Prawa o Ruchu Drogowym.

II. W miejscu i czasie jak w punkcie I kierując po drodze publicznej pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), z prędkością nie zapewniającą panowania nad pojazdem przekroczył oś jezdni uderzając w jadący z przeciwka pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym to jest o popełnienie wykroczenia z art.86 § 1 kw w zw. z art.19 ust. 1 Prawa o Ruchu Drogowym.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wyrokiem z dnia 24 lipca 2013 roku w sprawie II W 970/12 orzekł co następuje:

1. w ramach czynów zarzucanych we wniosku o ukaranie, a opisanych w części wstępnej wyroku uznał obwinionego K. S. za winnego tego, że w dni 08 października 2012 roku o godz. 14.00 w miejscowości M. gm. S., woj. (...), kierując po drodze publicznej w ruchu lądowym samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu i nie zachowując należytej ostrożności jadąc z prędkością nie zapewniającą panowania nad prowadzonym pojazdem przekroczył oś jezdni, w wyniku czego uderzył w jadący z przeciwka pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla jego kierowcy K. R. i przewożonego przez niego pasażera, a po

chwili oddalił się z miejsca zdarzenia, czym wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art.86§2 kw oraz z art.87§1 kw w zw z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art.86§2 kw w zw. z art.9§1 kw i art.24§1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 (jeden tysiąc) złotych,

2. na podstawie art.87§3 kw w zw. z art.29§1 i 2 kw orzekł wobec obwinionego K. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,

3. na podstawie art. 29 §3 kw nałożył na obwinionego K. S. obowiązek zwrotu prawa jazdy do właściwego Wydziału Komunikacji w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia,

4. na podstawie art. 118§ 1 i 3 kpw, art.627 kpk w zw. z art.119 kpw zasądził od obwinionego K. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony K. S. i na podstawie art. 103 § 2 kbk zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. w zakresie czynu opisanego w pkt I wyroku - mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie, art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk, polegającą na dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, naruszającej zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało wyciągnięciem wniosków sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym, który prawidłowo oceniony dowodzi jego niewinności i nie pozwala na przypisanie mu odpowiedzialności za wykroczenie opisane w art. 87 § 1 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o Ruchu Drogowym.

2/ w zakresie czynu opisanego w pkt II wyroku - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania obwinionego winnym czynu polegającego na niezachowaniu należytej ostrożności podczas mijania i ucieczki z miejsca zdarzenia.

Na podstawie art. 109 kpw w zw. z art. 427 § 1 kpk obwiniony wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania albo zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Wbrew wywodom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wyjaśniając wszystkie istotne jej okoliczności, a także dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd ten w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonał (k.79 – 84) wnikliwej analizy i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, wskazując należyście, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym i z jakich przyczyn cech wiarygodności odmówił.

Słusznie sąd I instancji oparł się w niniejszej sprawie w szczególności na zeznaniach świadków K. R., P. R., M. B., A. N., R. K. oraz na dowodach w postaci szkicu sytuacyjnego i protokołów oględzin obydwu pojazdów uczestniczących w kolizji, który to materiał dowodowy właściwie uznał sąd I instancji za stanowczy, konsekwentny, zbieżny ze sobą i który w sposób jednoznaczny wskazuje, iż obwiniony dopuścił się zachowania przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem.

Przy tak stanowczym, logicznym i spójnym ze sobą materiale dowodowym podzielić należy trafne stanowisko Sądu Rejonowego przypisujące obwinionemu wykroczenie opisane w zaskarżonym wyroku i słusznie Sąd ten odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego, które pozostają w rażącej sprzeczności z wiarygodnym materiałem dowodowym – wskazanym szczegółowo przez sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu – które również w ocenie Sądu Okręgowego należy uznać za gołosłowne, wykrętne i stanowiące jedynie linię obrony obwinionego, który za wszelką cenę zmierza do uniknięcia odpowiedzialności w niniejszej sprawie. Trafnie również Sąd Rejonowy odmówił wiary sprzecznym z wiarygodnym materiałem dowodowym – szczegółowo wskazanym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku

zeznaniom świadków K. B., E. W., M. S. i A. S., którzy również w nieudolny sposób usiłowali wspierać linię obrony obwinionego. Nadto w ocenie sądu odwoławczego należy jeszcze zwrócić uwagę – podzielając w całości jako trafne, rzeczowe i przekonywujące ustalenia i wywody sądu I instancji zaprezentowane w pisemnych motywach na k. 79-84 - na treść zeznań postronnych i obiektywnych świadków funkcjonariuszy policji A. N. i R. K., którzy przeprowadzili interwencję zgłoszoną bezpośrednio po zdarzeniu przez pokrzywdzonego, a następnie zeznali, że bracia R. w sposób zgodny przedstawili przebieg kolizji, jak również stwierdzili, że sprawca był pod wpływem alkoholu. Nadto trzeba zwrócić uwagę, iż w wyniku opatrolowania terenu policjanci ujawnili schowany w krzakach V. (...) należący do obwinionego, którego nigdzie nie napotkali.

Wbrew wywodom skarżącego słusznie podnosi sąd I instancji, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnej wątpliwości, że sprawcą kolizji z samochodem O. (...) kierowanym przez K. R. był właśnie obwiniony, który niezależnie od podawanej przez siebie sytuacji drogowej nie miał prawa zjechać na przeciwległy pas ruchu, w konsekwencji czego doprowadził do kolizji z samochodem O. (...). Słusznie także zwraca uwagę Sąd Rejonowy, iż na sprawstwo obwinionego wskazuje także jego postawa po zaistnieniu kolizji, który proponował polubowne załatwienie sprawy bez wzywania policji, a następnie oddalił się z jej miejsca usuwając pojazd.

W świetle powyższych rozważań, jaka najbardziej trafne jest stanowisko Sądu I instancji ustalające, iż w czasie przedmiotowego zdarzenia obwiniony prowadził swój pojazd będąc w stanie po użyciu alkoholu, co potwierdzają przekonywujące wywody Sądu Rejonowego zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu, a które sąd odwoławczy przyjmuje jako własne.

W tej sytuacji w ocenie Sądu Okręgowego jako oczywiście chybione należy uznać obydwie zarzuty apelacyjne obwinionego tj. zarówno zarzut obrazę przepisów postępowania tj. art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia – w sposób wskazany w pisemnej apelacji.

Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja skarżącego stanowi jedynie gołosłowną, nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji i opiera się ona głównie na wyjątkowo tendencyjnej, nieobiektywnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Tymczasem ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy wynikają z prawidłowej i właściwej analizy i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w żaden sposób nie przekraczają one granic swobodnej oceny dowodów określonych treścią art. 7 kpk, a jest ona wszechstronna logiczna i zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również uwzględnia okoliczności przemijające zarówno na korzyść jak i niekorzyść obwinionego.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy podzielił ustalenia i wywody Sądu Rejonowego zarówno co do winy obwinionego jak i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Także kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i wagi popełnionego czynu.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w z art. art. 109 § 2 kpw utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie o kosztach postępowania za II instancję oparto na przepisach art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw i § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2010 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania (Dz.U. nr 118 poz. 1269 i art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 roku nr 49 poz. 223 późn. zmianami).

Z tych względów orzeczono jak wyżej.

SSO Tomasz Nowak

KK